

บทที่ 2

งานวิจัยและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยขอเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยแบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

1. บทความและเอกสารต่าง ๆ ทั้งต่างประเทศและในประเทศ ประกอบด้วย
 - 1.1 ความหมายของการอ่าน
 - 1.2 จุดมุ่งหมายของการอ่าน
 - 1.3 ประเภทของการอ่าน
 - 1.4 อัตราเร็วในการอ่าน
 - 1.5 ความเข้าใจในการอ่าน
 - 1.6 ประสิทธิภาพการอ่าน
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งต่างประเทศและในประเทศ

บทความและเอกสารต่าง ๆ ทั้งต่างประเทศและในประเทศ

ความหมายของการอ่าน

ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญต่อการแสวงหาความรู้ของมนุษย์มาก และเป็นทักษะที่ต้องใช้อยู่ตลอดเวลา อย่างไรก็ตามบางคนมองข้ามความสำคัญของการอ่านและการฝึกฝนทักษะการอ่านไป โดยเข้าใจว่าเมื่ออ่านออกแล้วก็ถือว่ามีความรู้แล้ว จึงไม่ได้สนใจว่าจะทำอย่างไรจึงสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะขาดความเข้าใจความหมายของ "การอ่าน" นั่นเอง หากทุกคนได้เข้าใจความหมายของ "การอ่าน" แล้วก็จะเห็นความสำคัญของการฝึกฝนทักษะการอ่านและสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพในที่สุด

มีผู้ให้คำจำกัดความของการอ่านไว้มากมาย เช่น ไฟร์ส (Fries 1963:131) ซึ่งเป็นนักภาษาศาสตร์ ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า "การอ่านเป็นการตอบสนองต่อสัญลักษณ์ของภาษาที่เป็นตัวแทนของภาษาพูด"

ธอร์นไคค์ (Thorndike 1968:487) และเบทส์ (Betts 1966:454-458) มีความคิดเห็นสอดคล้องกันสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการของการคิด อีกท่านหนึ่ง คือ วอลคัทท (Walcutt 1967:363) ได้ให้คำจำกัดความว่า "การอ่านเป็นกระบวนการของการถอดความ (Decoding) ของภาษาเขียน การอ่าน คือ การเข้าใจภาษา คือ ความเข้าใจในวรรณคดีซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรม"

ส่วน ดีแซนท์ (Dechant 1970:3) กล่าวว่า การอ่านคือ การทำปฏิกริยาระหว่าง การมองเห็นกับองค์ประกอบในการแปลความ โดยผู้อ่านจะเคลื่อนสายตาไปตามบรรทัดของตัวอักษร จากซ้ายไปขวา แล้วหยุดทำความเข้าใจคำ และรวบรวมเข้าเป็นหน่วยความคิด (Thought Unit) ผู้อ่านจะตีความหมายสิ่งที่เขาอ่าน โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิม เพื่อประมวลเข้าเป็นความคิดการพิจารณาและการสรุปความเห็น

สำหรับนักการศึกษาของไทย คือ จวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2525:2) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า

การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำ และความคิด แล้วนำความคิดนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเพียงเครื่องหมายแทนคำพูด และคำพูดก็เป็นเพียงเสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทอดหนึ่ง เพราะฉะนั้น หัวใจของการอ่านจึงอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำที่ปรากฏอยู่ในความนั้น

นอกจากนี้ มานิต บุญประเสริฐ (2526:9) และอุทัย และวรรณพร ภิรมย์ริน (2526:31) ได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้สอดคล้องกันว่า "การอ่านคือ การค้นหาความหมายจากตัวหนังสือ"

จะเห็นว่าความหมายของการอ่านดังกล่าวข้างต้น กล่าวถึงความเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับ ชวาล แพร์ตกุล (2507:228-240) ที่กล่าวไว้ว่า การอ่านคือ การทำให้เกิดความเข้าใจอันเป็นพื้นฐานของปัญญาและคุณภาพสมองชั้นอื่น ๆ ที่เหนือขึ้นไป ซึ่งประกอบด้วย การแปลความ การตีความ และการขยายความ

จากความหมายของการอ่านที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการซึ่งประกอบด้วย การแปลความของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นความคิดโดยเกิดความเข้าใจตรงกับจุดมุ่งหมายที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านทราบ สามารถนำความหมายไปใช้ได้ถูกต้องและเกิดประโยชน์

จุดมุ่งหมายของการอ่าน

จุดมุ่งหมายของการอ่านย่อมแตกต่างกันไปในแต่ละคน ซึ่งในการอ่านครั้งหนึ่งๆ นั้น อาจมีจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังนี้

1. เพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องราวต่าง ๆ โดยละเอียด
2. เพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องต่าง ๆ โดยย่อ
3. เพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น
4. เพื่อต้องการทราบข่าวสารข้อเท็จจริง
5. เพื่อการศึกษาค้นคว้า
6. เพื่อต้องการให้เป็นที่ยอมรับในวงสังคม
7. เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน (สนิท ดั่งทวิ 2526:1-2)

ส่วน ปรภาศร์ สีหอำไพ (2524:331-332) ได้กล่าวว่า ความมุ่งหมายของการอ่านมีหลายประการ คือ

1. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน
2. อ่านเพื่อได้เนื้อหาช่วยให้เกิดการเรียนรู้
3. เพื่อความเข้าใจตัวเองและผู้อื่น
4. เพื่อสร้างจินตนาการ
5. ปลุกใจให้กล้าหาญต่อสู้ชีวิตต่อไปตามเรื่องี่อ่าน
6. อ่านเพื่อวิจารณ์หรือปฏิบัติหนังสือ

อัมพร สุขเกษม (2520:5-6) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 3 ประการคือ

1. อ่านเพื่อความบันเทิงใจหรือพักผ่อน
2. อ่านเพื่อหาความรู้ ผู้อ่านต้องมีความรู้พื้นฐานในเรื่องที่อ่านพอสมควรและต้องมีการจับใจความสำคัญของเรื่อง มีการบันทึกไว้ และบางทีต้องอาศัยการท่องด้วย
3. อ่านเพื่อเสริมความคิด ผู้อ่านต้องมีความรู้ในเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี ต้องตั้งปัญหาถามตัวเองอยู่เสมอในขณะที่อ่าน แล้วตอบคำถามให้ตัวเอง จะเป็นการช่วยเสริมความคิดได้เป็นอย่างดี

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านคือ อ่านเพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความบันเทิง ซึ่งทั้งสามประการนี้จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยความเข้าใจในการอ่าน

ประเภทของการอ่าน

การอ่านสามารถแบ่งออกเป็นชนิดต่าง ๆ ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าจะใช้อะไรเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา ถ้าหากพิจารณาการอ่านโดยจุดมุ่งหมายของการอ่านเป็นหลัก เราอาจจะแบ่งการอ่านได้ตามแนวความคิดของ รสา วงศ์ยังอยู่ (2509:289-290) เป็นชนิดต่าง ๆ ดังนี้

1. อ่านเพื่อทราบข่าวสารข้อเท็จจริง การอ่านแบบนี้เป็นการอ่านที่รวดเร็ว สิ่งที่เราต้องการจากการอ่าน คือ คำตอบสั้น ๆ หัวข้อสำคัญหรือความคิดเห็นของข้อความทั้งหมด เช่น การอ่านประกาศ การอ่านป้ายโฆษณา การอ่านพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์

2. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน การอ่านแบบนี้มักจะอ่านเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ หรืออ่านให้เกิดความสนุกสนาน เกิดความซาบซึ้ง เช่น การอ่านนวนิยาย อ่านสารคดีการท่องเที่ยว เป็นต้น

3. อ่านเพื่อค้นคว้า การอ่านแบบนี้มีใช้เพื่อให้จำหรือให้รู้เท่านั้น หากแต่อ่านเพื่อให้เข้าใจ สามารถประเมินค่า ตีความ วิพากษ์วิจารณ์ ให้กว้างขวางออกไปได้ เช่น การอ่านตำราวิชาการ อ่านบทความจากวารสาร หนังสือพิมพ์ เป็นต้น

นอกจากนั้นยังสามารถแบ่งประเภทการอ่าน โดยพิจารณาจากลักษณะการอ่านเป็นหลักได้ ซึ่ง วิจิตรรา แสงพลสิทธิ์ และคนอื่น ๆ (2522:135) ได้แบ่งประเภทของการอ่านออกเป็น 2 ชนิดคือ

1. การอ่านในใจ เป็นการอ่านเพื่อชวนขวยหาความรู้และความเพลิดเพลินให้แก่ตนเอง การอ่านประเภทนี้มุ่งฝึกอัตราเร็วและการจับใจความสำคัญ ซึ่งเป็นการอ่านที่นับวันแต่จะมีความสำคัญเพิ่มขึ้น นักเรียนและนักศึกษาควรได้รับการฝึกฝนให้อ่านเป็น ไม่เพียงแต่อ่านได้ หรืออ่านออกเท่านั้น แต่จะมีความสามารถดังต่อไปนี้คือ สรุปความ แปลความ ขยายความ วิเคราะห์คำ และวิเคราะห์ความหรือเนื้อเรื่อง และวิพากษ์วิจารณ์เนื้อเรื่องได้

2. การอ่านออกเสียง ได้แก่

2.1 อ่านออกเสียงบทร้อยแก้ว เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นรู้เรื่องและเข้าใจ

2.2 อ่านออกเสียงบทร้อยกรองประเภทต่าง ๆ เพื่อความไพเราะให้ผู้ฟังเกิดความเพลิดเพลินและความซาบซึ้ง

ในเรื่องของการอ่านในใจและอ่านออกเสียงนี้ อัมพร สุขเกษม (2520:7-8) ได้สรุปลักษณะสำคัญไว้ ดังนี้

1. การอ่านในใจมีลักษณะดังนี้
 - 1.1 เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิดโดยตรง
 - 1.2 ทราบความหมายได้รวดเร็วกว่า และจับใจความสำคัญได้มากกว่า เพราะอ่านผ่านพลความไปเร็ว ๆ ได้
 - 1.3 เป็นการอ่านเพื่อตนเอง
 - 1.4 เข้าใจเรื่องราวได้เร็ว เพราะเลือกอ่านเฉพาะตอนที่สำคัญได้
2. การอ่านออกเสียง มีลักษณะดังนี้
 - 2.1 เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นเสียง และถ่ายทอดเสียงออกมาเป็นความคิด
 - 2.2 การอ่านต้องอ่านทุกตัวอักษร จะอ่านตอนใดตอนหนึ่งผ่าน ๆ ไปไม่ได้
 - 2.3 เป็นการอ่านเพื่อผู้ฟัง
 - 2.4 ถ้าไม่เข้าใจจะอ่านย้อนกลับไปมา ทำให้น่าเบื่อ

จากลักษณะการอ่านในใจและการอ่านออกเสียงตามที่กล่าวมา จะเห็นว่า การอ่านในใจเป็นสิ่งจำเป็นมากกว่าการอ่านออกเสียง เพราะการอ่านในใจเป็นการอ่านเพื่อตัวเอง และเป็นสิ่งจำเป็นมากสำหรับผู้จะอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ ซึ่งการอ่านในใจนี้เป็นเรื่องที่ต้องใช้ทักษะ (อัมพร สุขเกษม 2520:13) ผู้จะชำนาญในการอ่านต้องอาศัยการฝึกทักษะเพื่อให้เกิดทักษะในสองด้าน คือ ทักษะในการอ่านเร็วกับทักษะในการเข้าใจความหมาย ซึ่งทักษะทั้งสองประการนี้จะแยกให้ออกจากกันไม่ได้

อัตราเร็วในการอ่าน

อัตราเร็วในการอ่าน เป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ นักการศึกษาหลายท่านเชื่อว่า การอ่านอย่างรวดเร็วช่วยให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวได้ดีกว่าการอ่านช้า ดังที่ เฟอร์กูสัน (Ferguson 1973:29-34) ได้กล่าวถึงคุณค่าในการฝึกฝนนักเรียนให้อ่านอย่างรวดเร็วว่า

1. ทำให้เข้าใจดียิ่งขึ้น
2. จับใจความสำคัญได้เร็ว

3. ไม่หยุดชะงักการอ่านเพราะไม่รู้ศัพท์
4. ทำให้เกิดความมั่นใจว่าสามารถอ่านได้
5. ทำให้เกิดแรงผลักดันในการอ่าน
6. สามารถแยกสิ่งที่ต้องการจะศึกษาได้

ในทางกลับกัน การอ่านช้าทำให้เกิดผลดังนี้

1. เป็นการขัดต่อธรรมชาติของการรวมคำ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในการอ่าน
2. มุ่งในด้านรายละเอียด ทำให้ไม่สามารถรับรู้เรื่องรวม ๆ ทั้งหมดได้
3. เมื่อพบศัพท์ที่ไม่รู้ ทำให้หมกมุ่นกังวลใจ เป็นการบั่นทอนนิสัยในการอ่านมากกว่าส่งเสริม

มีผู้เข้าใจว่า คนเราจะอ่านหนังสือในอัตราเร็วที่แน่นอนและตายตัวตลอดเวลาในทุกเรื่อง ความจริงอัตราเร็วในการอ่านย่อมขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเนื้อหาที่อ่านและความสามารถหรือทักษะของผู้อ่าน นักอ่านที่ดีควรจะตั้งเป้าหมายหรือกำหนดความเร็วในการอ่านไว้ล่วงหน้า และต้องทำให้ได้ตามที่กำหนดไว้ (วาสนา เกตุภาค 2521:52) ความสนใจที่มีต่อเรื่องหรือเนื้อหาที่อ่านก็มีผลต่ออัตราเร็วในการอ่านด้วย คือ หากเป็นเรื่องที่ผู้อ่านชอบหรือสนใจแล้วก็จะทำให้อัตราเร็วในการอ่านสูงขึ้น (Stauffer 1975:361) นอกจากนี้ อัมพร สุขเกษม (2520:12-13) ได้กล่าวถึงการอ่านเร็วว่าขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสองประการคือ

1. ความมุ่งหมายในการอ่าน ความมุ่งหมายในการอ่านนั้น ถ้าเราตั้งใจไว้ไม่เหมือนกันก็จะทำให้ความเร็วในการอ่านแตกต่างกัน

2. ความชำนาญของผู้อ่านซึ่งขึ้นอยู่กับการศึกษาฝึกอ่านอยู่เสมอ

ดังนั้นนักอ่านที่ดีต้องรู้จักปรับความเร็วในการอ่านตามวัตถุประสงค์ในการอ่าน และเนื้อเรื่องที่อ่าน

จากที่กล่าวมาแสดงว่า อัตราเร็วในการอ่านมีหลายระดับ ซึ่ง ฟราย (Fry 1963: 48-61) ได้ทำการค้นคว้าเกี่ยวกับอัตราเร็วในการอ่าน และแบ่งอัตราเร็วในการอ่านออกเป็น 3 ระดับคือ

1. อ่านช้า (Study reading speed) เป็นอัตราเร็วที่ใช้ในการอ่านตำราวิ-

ชาการหรือเรื่องที่ยาก หรือเมื่อต้องการทำความเข้าใจอย่างละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่ศึกษา การอ่านบทประพันธ์เพื่อความไพเราะของท่วงทำนองในการเขียน การอ่านเพื่อท่องจำ เป็นต้น อัตราเร็วในการอ่านระดับนี้ประมาณ 200-300 คำต่อนาที โดยมีความเข้าใจในเนื้อเรื่องประมาณร้อยละ 80-90

2. อ่านปานกลาง (Average reading speed) เป็นอัตราเร็วที่ใช้ในการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญหรืออ่านเพื่อความเข้าใจ และการค้นหารายละเอียดบางประการที่ต้องการ เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และตำราง่าย ๆ อัตราเร็วระดับนี้เป็นอัตราเร็วที่ผู้อ่านโดยทั่วไปใช้ในชีวิตรประจำวัน ซึ่งมีความเร็วประมาณ 250-500 คำต่อนาที โดยมีความเข้าใจในเนื้อเรื่องประมาณร้อยละ 70

3. อ่านเร็ว (Skimming) เป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างคร่าว ๆ เพื่อจับใจความส่วนรวมของข้อความหรือหนังสือ เช่น การตรวจดูว่าหนังสือเล่มนั้นสมควรอ่านหรือไม่ ผู้อ่านก็ดูสารบัญ คำนำเรื่อง ส่วนนวนิยาย ท่วงทำนองการแต่งและอ่านเนื้อเรื่องอย่างคร่าว ๆ อัตราเร็วในการอ่าน 800 คำต่อนาทีหรือมากกว่า โดยมีความเข้าใจเนื้อเรื่องประมาณร้อยละ 50

ส่วนเบอร์มิสเตอร์ (Burmeister 1974:239-240) กล่าวว่า อัตราเร็วในการอ่านนั้นขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเนื้อหาที่อ่าน และจุดประสงค์ในการอ่าน และได้แบ่งอัตราเร็วในการอ่านออกเป็น 3 ระดับคือ

1. อัตราเร็วในการอ่านระดับสูง ผู้อ่านจะอ่านด้วยอัตราเร็วระดับนี้เมื่อต้องการทราบความคิดและใจความสำคัญของข้อความที่อ่าน หรืออ่านเพื่อความเพลิดเพลิน
2. อัตราเร็วในการอ่านระดับกลาง ผู้อ่านจะอ่านด้วยอัตราเร็วระดับนี้เมื่อต้องการจะเข้าใจข้อความที่อ่านอย่างลึกซึ้ง ทราบรายละเอียดที่สำคัญและสามารถตีความได้
3. อัตราเร็วในการอ่านระดับต่ำ ผู้อ่านจะอ่านด้วยอัตราเร็วระดับนี้เมื่อต้องการวิเคราะห์ข้อความที่อ่าน นำแนวความคิดที่ได้รับจากการอ่านมาพัฒนาแนวความคิดของตนและนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

นอกจากจะมีการกำหนดอัตราเร็วในการอ่านอย่างกว้าง ๆ แล้ว ยังได้มีการพยายามกำหนดอัตราเร็วในการอ่านให้ละเอียดขึ้น ดังที่ แมนยาและเลียว (Manya and Leeuw 1976:28) ได้กำหนดอัตราเร็วในการอ่านเป็นคำต่อนาที ดังนี้

วิธีการอ่าน	จำนวนคำต่อนาที
อ่านอย่างช้ามาก	170-200
อ่านอย่างช้า	200-230
อ่านในระดับปกติ	230-250
อ่านในระดับเร็วกว่าปกติ	250-300
อ่านในระดับกลางค่อนข้างเร็ว	300-350
อ่านอย่างรวดเร็ว	350-450
อ่านอย่างเร็วมาก	450-550
อ่านอย่างเร็วเป็นพิเศษ	550-650

วาสนา เกตุภาค (2521:52) ได้กล่าวถึงสถิติความเร็วในการอ่านของนักอ่านระดับต่าง ๆ ไว้ดังนี้

นักอ่านทั่วไปอ่านได้ 135 คำ/นาที

นักอ่านที่อ่านได้เร็วหรือผู้ที่เป็นโฆษกอ่านได้ 150-160 คำ/นาที

นักอ่านที่มีความสามารถสูงอ่านได้มากกว่า 400 คำ/นาที

สำหรับอัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนนั้น ได้มีผู้ศึกษาเปรียบเทียบอัตราเร็วในการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจของนักเรียนระดับประถมศึกษาในสหรัฐอเมริกา ดังนี้ (Durrell 1956:174 อ้างถึงใน อุทัยและวรรณพร ภิรมย์รัตน์ 2526:33)

ตารางแสดงอัตราเร็ว (จำนวนคำต่อนาที) ของการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจของนักเรียนระดับประถมศึกษา

ระดับชั้น	1	2	3	4	5	6
อ่านออกเสียง	45	78	110	135	150	170
อ่านในใจ	45	80	125	156	180	210

ส่วนในประเทศไทยนั้นยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาเปรียบเทียบอัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนระดับประถมศึกษาแต่ละชั้น และกำหนดเป็นมาตรฐานเหมือนในต่างประเทศ นอกจากคู่มือครูการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้กล่าวถึงอัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ว่า จะอ่านได้ประมาณ 120-150 คำต่อนาทีไว้เท่านั้น (กระทรวงศึกษาธิการ 2526 ก:47)

จะเห็นว่าอัตราเร็วในการอ่านของแต่ละคนที่กล่าวมาแตกต่างกันไปไม่อาจกำหนดให้แน่นอนตายตัวได้ ทั้งนี้เพราะการอ่านเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ บางคนสามารถอ่านได้เร็วและบางคนอ่านได้ช้า ซึ่งสาเหตุของการอ่านช้านี้มีหลายประการ สเปชและเบอร์ก (Spache and Berg 1955:83) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการอ่านช้าไว้ว่า

1. การอ่านออกเสียงทำให้อ่านช้า การอ่านออกเสียงคตินิสัยมาจากการเริ่มต้นในการเรียนอ่าน คือ อ่านแบบเห็น (Seeing) แล้วออกเสียง (Vocalization) แล้วจึงรวบรวมความหมายของคำเพื่อความเข้าใจเป็นขั้นสุดท้าย

2. ไม่สามารถจับใจความสำคัญของการอ่าน (Inability to read for ideas) ทั้งนี้เนื่องจากการอ่านทีละคำ แทนที่จะอ่านเป็นกลุ่มคำเพื่อรวมเข้าเป็นหน่วยความคิด

3. ขาดทักษะในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน เพราะรู้คำศัพท์น้อย ทำให้จับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านไม่ได้ จึงทำให้อ่านช้า

เดชนัน จรุงฤกษ์ (2514:18-19) ได้กล่าวถึงข้อบกพร่องที่เป็นสาเหตุทำให้อ่านช้า ดังนี้

1. ข้อบกพร่องในด้านกลไกของการอ่าน ได้แก่

1.1 จำนวนการหยุด (Fixation) ต่อบรรทัดมากเกินไป ซึ่งในหนังสือธรรมดาควรมีการหยุดเพียง 3-4 ครั้งต่อบรรทัด

1.2 เวลาของการหยุด (Duration of Fixation) มากเกินไป ควรใช้เวลาหยุดแต่ละครั้งประมาณครึ่งวินาทีสำหรับการอ่านอย่างธรรมดา

1.3 ช่วงการจับสายตา (Span of Vision) แคบ ทำให้สามารถอ่านได้เพียงทีละคำแทนที่จะเป็นทีละ 3-6 คำต่อการหยุดหนึ่งครั้ง

1.4 การอ่านย้อน (Regression) เนื่องจากไม่เข้าใจข้อความที่อ่านและอ่านย้อนจนคิดเป็นนิสัย

2. ข้อบกพร่องในด้านจิตวิทยาการอ่าน ได้แก่

2.1 การอ่านออกเสียง (Vocalization) ทำให้เสียเวลา ได้แก่ การอ่านออกเสียงดัง การเคลื่อนไหวริมฝีปาก ตลอดจนการอ่านออกเสียงในใจ

2.2 ขาดความสนใจในเรื่องที่อ่าน

2.3 รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอ

2.4 ขาดสมาธิในการอ่าน

อัมพร สุขเกษม (2520:14-16) และ วาสนา เกตุภาค (2521:52) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการอ่านช้าไว้สอดคล้องกันดังนี้

1. การเคลื่อนไหวริมฝีปากขณะที่อ่าน ทำให้อัตราเร็วในการอ่านเท่ากับอัตราเร็วในการพูดธรรมดา ซึ่งเหมือนกันกับการออกเสียง
2. การอ่านในลำคอคือ การพูดเป็นคำ ๆ ในขณะที่อ่าน แต่เสียงมิได้เล็ดลอดออกมา ซึ่งมีผลเช่นเดียวกับการอ่านออกเสียงเป็นคำ ๆ
3. การอ่านออกเสียงในใจ เป็นการอ่านที่ผู้อ่านได้ยินเสียงของตนเองทั้ง ๆ ที่มิได้ออกเสียงไม่ว่าดังหรือเบา หรือในลำคอ
4. การชี้ตัวอักษรในขณะที่อ่าน ซึ่งมีอยู่สองลักษณะคือ ลักษณะแรกจะใช้นิ้วมือหรือคินสอชี้ตัวอักษร อีกลักษณะหนึ่งชี้โดยไม่รู้จักตัว ได้แก่ การโคลงศีรษะจากตัวอักษรตัวแรกถึงตัวสุดท้ายของบรรทัด
5. การอ่านกลับไปกลับมา ผู้อ่านที่ไม่ชำนาญมักติดนิสัยในการอ่านกลับไปกลับมา แม้แต่เรื่องธรรมดาซึ่งปกติผู้อ่านประเภทนี้มักจะอ่านเป็นคำ ๆ เมื่ออ่านไปจึงรู้สึกว่ายาวความที่อ่านไม่สัมพันธ์กันจึงย้อนกลับไปอ่านใหม่ ซึ่งทำให้อ่านได้ช้ามาก

จากข้อบกพร่องที่เป็นสาเหตุทำให้อ่านช้าดังที่กล่าวมาแล้วนั้น สามารถทำการปรับปรุงแก้ไขได้ โดยมีผู้เสนอแนวความคิดไว้ต่าง ๆ กัน เช่น แก้อ่านออกเสียง โดยการอ่านเป็นกลุ่มคำ (Spache and Berg 1955:83)

สมิท (Smith 1963:365) ได้กล่าวถึงการแก้ไขการเคลื่อนไหวริมฝีปากขณะที่อ่านไว้ดังนี้

1. กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความต้องการที่จะแก้ไขการเคลื่อนไหวริมฝีปากขณะที่อ่าน
2. คอยสังเกตเวลานักเรียนอ่าน เพื่อจะเตือนให้เขารู้ตัว
3. ติดคำเตือนไว้ในห้องเรียนว่า "อ่านด้วยตา ไม่ใช่อ่านด้วยปาก"
4. ใช้นิ้วมือหรือคินสอครีမ်ฝีปากเวลาอ่าน
5. คาบกระดากไว้ในปากขณะที่อ่าน

ในการแก่นึสัยการชี้ตัวอักษรนั้น Smith ก็ได้เสนอแนะไว้ดังนี้

1. ใช้กระดาษแข็งที่มีความยาวพอ ๆ กับหน้าหนังสือทาบหน้าหนังสือ เวลาอ่านให้เลื่อนลงทีละบรรทัด
2. เวลาอ่านให้ใช้มือจับหนังสือไว้เพื่อไม่ให้มีโอกาสชี้
3. การแก้ไขการเคลื่อนศีรษะในขณะที่อ่านให้ใช้มือจับคางไว้ เวลาอ่าน

นอกจากนี้การให้ผู้อ่านฝึกกวาดสายตากว้าง ๆ ไม่ใช่ดูทีละตัวอักษร ก็เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยแก่นึสัยการชี้ตัวอักษรได้ (อัมพร สุขเกษม 2520:14-15)

ส่วนในการฝึกทักษะการอ่านเร็วขึ้น ในต่างประเทศเช่น สหรัฐอเมริกา มีการศึกษา วิจัย และทดลองเกี่ยวกับการเพิ่มประสิทธิภาพของการอ่านอย่างกว้างขวาง การสอนอ่านเร็วก็ได้มีการพัฒนาขึ้นพร้อมกัน เช่น มีการเปิดชั้นสอนการอ่านเร็ว มีการผลิตเครื่องมือช่วยในการอ่านเร็ว (Reading rate accelerator) เป็นต้น (จินตนา พวงจันทร์แดง 2524:3)

สำหรับในประเทศไทย นิทัศน์ เสมอพิทักษ์ (2524:38-42) ได้สร้างชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วขึ้น เพื่อใช้ฝึกทักษะการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งประกอบด้วย

1. แบบฝึกหัดเคลื่อนไหวสายตา จำนวน 30 บท
2. แบบฝึกหัดจำคำ จำนวน 10 บท
3. แบบฝึกหัดอ่านเป็นวลี จำนวน 10 บท
4. แบบฝึกหัดอ่านแบบเจาะจง จำนวน 10 บท
5. แบบฝึกหัดอ่านข้ามคำ จำนวน 10 บท
6. แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 20 บท

วิธีการฝึกอ่านเร็วขึ้นหากไม่มีเครื่องมือหรือชุดฝึกก็สามารถที่จะทำการฝึกได้ เช่น การสอนฝึกอ่านในห้องเรียน ครูอาจกำหนดให้ให้นักเรียนอ่านข้อความพร้อมๆ กัน แล้วครูเขียนเวลาที่ผ่านไปบนกระดานเป็นนาทีและวินาที โดยให้นักเรียนที่อ่านจบเงยหน้าขึ้น แล้วจับบันทึกเวลาที่ตนอ่านจบลงไปบนกระดาษ แล้วทำแบบฝึกหัดท้ายข้อความ นักเรียนก็สามารถฝึกฝนด้วยตนเองได้ โดยอ่านข้อความแล้วจับเวลาด้วยตนเอง (Fry 1968:4-6)

ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่าน นับว่าเป็นจุดประสงค์หรือหัวใจของการอ่าน เพราะในการอ่าน ถึงแม้ว่าจะอ่านได้รวดเร็วเพียงใดก็ตาม ถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจสิ่งที่ตนอ่านหรือไม่สามารถจับใจความสำคัญของสิ่งที่ตนอ่านได้แล้ว ก็กล่าวได้ว่า การอ่านนั้นไม่มีประสิทธิภาพ ชาวาล แพร์ตกุล (2507:228-240) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจเป็นพื้นฐานของปัญญา ซึ่งสามารถแสดงออกด้วยพฤติกรรม 3 ประการคือ

1. การแปลความ หมายถึง การแปลเรื่องราวหรือข้อความเดิมให้ออกมาเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่ หรือแบบใหม่
2. การตีความ คือ การเก็บความเดิมมาบันทึกใหม่ เรียบเรียงใหม่ หรือร้อยกรองใหม่ เป็นการมองเรื่องราวเดิมในแง่ใหม่ ค้นหา และเปรียบเทียบทั้งความสำคัญและความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้นจนย่อจนเป็นข้อสรุปได้
3. การขยายความ คือ การอนุมานหรือขยายความคิดให้กว้างลึกและไกลกว่าข้อเท็จจริงที่ประจักษ์อยู่ในเรื่องนั้น

ระดับความสามารถของความเข้าใจในการอ่านของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์การอ่านและความสามารถในการอ่าน เคอร์กิน (Durkin 1974:397) ได้แบ่งระดับของความเข้าใจในการอ่านเป็น 5 ระดับคือ

1. ความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension) เป็นความสามารถในการจำและทบทวนเรื่องทีอ่านเกี่ยวกับรายละเอียดของเนื้อเรื่อง ใจความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ การเปรียบเทียบเรื่องราวที่อ่านทั้งในแง่ของความเหมือนและความแตกต่าง ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ตลอดจนลักษณะเฉพาะของตัวละครในเรื่องที่อ่าน
2. การจัดเรียบเรียงความคิดใหม่ (Reorganization of Idea or Information Explicitly State) คือ ความสามารถในการแยกประเภทของสิ่งต่าง ๆ ได้สามารถย่อเรื่องทีอ่านทั้งหมดหรือข้อความบางตอนได้ สามารถสรุปและสังเคราะห์เรื่องทีอ่านได้
3. การวินิจฉัย (Inferential Comprehension) เป็นความสามารถในการนำความคิดเห็นและรายละเอียดที่ได้จากการอ่าน รวมทั้งความคิดเห็นและประสบการณ์ส่วนตัวมาสรุปและวินิจฉัยในแง่ของรายละเอียด ใจความสำคัญ ลำดับของเหตุการณ์ การเปรียบเทียบ

เทียบ ความสัมพันธ์ของเหตุและผล ลักษณะเฉพาะของตัวละคร และการตีความจากภาษา ซึ่งมีได้ปรากฏให้เห็นโดยตรงจากข้อความที่อ่าน

4. การประเมินผล (Evaluation or Judgement) เป็นความสามารถและประเมินผลด้วยตนเองว่าเรื่องที่อ่านนั้นเป็นข้อเท็จจริง (fact) หรือจินตนาการ (fantasy) หรือเป็นความคิดเห็น (Opinion) ตลอดจนความสามารถในการประเมินผลความเชื่อถือได้ของเรื่องที่อ่าน และมีคุณค่าเหมาะสมที่จะยอมรับได้หรือไม่

5. ความซาบซึ้ง (Appreciation) ความสามารถในระดับนี้เป็นการอ่านในระดับสูงสุดคือ มีอารมณ์ตอบสนองตามเนื้อเรื่อง ตามภาษาของผู้เขียน รวมทั้งตามการสร้างภาพพจน์ของผู้เขียน

ลักษณะของการอ่านเพื่อความเข้าใจ หรือ เพื่อจับใจความของเรื่องที่อ่านนั้น ชลธิรา กลัคคอยู่ (2517:25-26) กล่าวว่า มี 2 ลักษณะคือ การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวม และการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวมเป็นการทำความเข้าใจเนื้อหาที่สำคัญของข้อความหรือหนังสือ เพื่อให้มองเห็นความสัมพันธ์ของรายละเอียดต่าง ๆ และเข้าใจจุดมุ่งหมายสำคัญของข้อความหรือหนังสือนั้น ๆ ได้ การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวมทำได้ด้วยการพลิกดูและกวาดสายตาดำหนดหัวข้อต่าง ๆ ทั้งหัวข้อใหญ่และหัวข้อย่อยอย่างรวดเร็ว พร้อมกับพยายามจัดลำดับของหัวข้อนั้น ๆ เพื่อให้ทราบว่าแต่ละหัวข้อมีความสัมพันธ์กันอย่างไร และมีการดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางด้วยวิธีการเชื่อมโยงเนื้อหาและแนวความคิด ตลอดจนข้อมูลต่าง ๆ อย่างไรบ้าง ส่วนการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ เป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจใจความสำคัญของข้อความ ผู้อ่านที่ชำนาญอาจจะไม่จำเป็นต้องอ่านทุกตัวอักษร ในขณะที่ผู้อ่านที่มีประสบการณ์น้อยต้องอ่านอย่างพินิจพิจารณาจึงจะสามารถจับใจความของเนื้อเรื่องได้ ใจความสำคัญนั้นมิได้มีความหมายจำกัดเพียงแค่นำเรื่องที่สำคัญเท่านั้น นักอ่านที่ดีอาจจะเก็บสาระสำคัญของหนังสือเล่มหนึ่ง ๆ หรือบทความหนึ่ง ๆ ได้หลายแง่ เช่น เก็บความรู้ เก็บเนื้อเรื่องที่สำคัญ เก็บแนวความคิด หรือทัศนคติของผู้เขียน และจุดมุ่งหมายสำคัญของเรื่อง ซึ่งอาจจะมีหลายประการ และมีลำดับหรือนำหนักความสำคัญที่แตกต่างกัน

ในด้านองค์ประกอบที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านนั้น ได้มีผู้เสนอความคิดเห็นไว้ดังนี้

บอนด์ และทิงเกอร์ (Bond and Tinker 1957:235) ให้ความเห็นว่าความเข้าใจในการอ่านมีพื้นฐานมาจากสิ่งต่อไปนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ เป็นรากฐานที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่าน ถ้าเข้าใจความหมายของศัพท์ชัดเจนและกว้างขวาง ย่อมช่วยให้เข้าใจประโยคและเรื่องราวที่อ่านได้ดี

2. การเข้าใจหน่วยความคิด การที่จะเข้าใจประโยคต้องอ่านเป็นหน่วยความคิด คือแบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำให้ได้ความหมายของคำที่ต่อเนื่องเป็นกลุ่ม ๆ แทนการอ่านทีละคำ ซึ่งไม่สามารถจัดกลุ่มคำเป็นหน่วยความคิดได้ทำให้เป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในแต่ละประโยค

3. การเข้าใจประโยคคือ การเอาความคิดหน่วยย่อยมาสัมพันธ์กันจนได้ความเข้าใจประโยค

4. การเข้าใจตอนหมายถึง ความสามารถที่จะนำประโยคแต่ละประโยคในตอนนั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน จึงอ่านได้เข้าใจดีขึ้น

5. การเข้าใจเรื่องราว ต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความสำคัญ ๆ ในแต่ละตอน

เบอร์ตันและคนอื่น ๆ (Burton, and others 1956:321) กล่าวว่าความสามารถและทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นและเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน ประกอบด้วย

1. การเข้าใจความหมายของคำศัพท์
2. การเรียงลำดับความได้
3. การจับความสำคัญได้
4. การสังเกตความสัมพันธ์กันของข้อความที่อ่านได้
5. การแยกประเภทได้ สรุปความ และคาดการณ์ได้

เวนไรท์ (Wainwright 1972:36-38) กล่าวว่าผู้ที่จะเข้าใจเรื่องราวที่ตนอ่านได้จะต้องมีความสามารถดังนี้

1. ความสามารถที่จะเก็บใจความและระลึกได้เมื่อต้องการ
2. ความสามารถที่จะเลือกอ่านแต่หัวข้อสำคัญ
3. ความสามารถที่จะตีความของใจความสำคัญและแนวความคิดในเรื่องได้
4. ความสามารถที่จะสรุปเรื่องราวต่าง ๆ เพราะบางหัวข้อผู้เขียนไม่ได้กล่าว

อย่างละเอียด แต่ถ้าผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่ตนอ่าน ก็จะสามารถสรุปเรื่องราวจากข้อความที่ตนอ่านได้

5. ความสามารถที่จะสรุป และประเมินค่าเนื้อเรื่องที่ตนอ่านได้
6. ความสามารถที่จะเชื่อมโยงความรู้ที่ได้มากับประสบการณ์เดิมของตน

ในการประเมินผลว่าผู้อ่านมีความเข้าใจในการอ่านมากน้อยเพียงใดนั้น แฮฟเนอร์ และจอลลี (Hafner and Jolly 1972:147) ได้เสนอแนะว่า ญาติจากความสามารถต่อไปนี้

1. ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและรายละเอียดต่าง ๆ ในเรื่องราวที่อ่านได้
2. เข้าใจคำชี้แจงหรือสามารถปฏิบัติตามคำแนะนำที่เขียนอธิบายไว้ได้อย่างถูกต้อง
3. จดจำและสามารถบรรยายสิ่งที่ได้อ่านเป็นคำพูดของตนเองได้
4. ลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวที่อ่านได้ถูกต้อง
5. แยกได้ว่ารายละเอียดตอนใดสำคัญ ตอนใดไม่สำคัญ
6. บอกได้ว่าตัวอย่างหรือคำอธิบายประกอบต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับเนื้อความสำคัญตอนใด อย่างไร
7. บอกได้ว่าประโยคใดเป็นประโยคแสดงเนื้อความสำคัญ หรือใจความสำคัญของเรื่องราวที่อ่าน
8. บอกได้ว่าเนื้อหาของสิ่งที่อ่านมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในบทความอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างไร
9. แสดงข้อสรุปของบทความที่อ่านได้อย่างถูกต้อง
10. บอกได้ว่าในการเขียนบทความที่อ่าน ผู้เขียนยึดแนวอะไรในการจัดเรียบเรียง เช่น เวลา สถานที่ หรือต้นเหตุและผล เป็นต้น
11. บอกได้ว่าอะไรคือความหมายที่ซ่อนเร้น หรือความหมายที่ไม่ได้แสดงไว้ตรงๆ ในบทความประเภทวรรณกรรม
12. บอกได้ว่าเรื่องที่อ่านมีแนวการดำเนินเรื่อง หรือให้อารมณ์อย่างไร
13. บอกวัตถุประสงค์ในการเขียน ซึ่งผู้เขียนไม่ได้แสดงไว้ตรง ๆ ได้
14. บอกได้ว่าตอนใดผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ ถ้อยคำเปรียบเทียบหรือเครื่องหมายทางภาษาอื่น ๆ อย่างไร และมีความหมายอย่างไร

จะเห็นได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับความรู้ในเรื่องคำศัพท์ การเข้าใจความหมายของประโยคหรือเรื่องราวที่อ่าน การที่จะฝึกให้เป็นนักอ่านที่ดีหรือมีความสามารถในการอ่านหนังสือคั้น จะต้องฝึกให้มีความสามารถขึ้น แปลความ ตีความ ขยายความ และให้สามารถอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณได้ด้วย

ประสิทธิภาพการอ่าน

ประสิทธิภาพการอ่านหมายถึง ความสามารถในการอ่านอย่างเข้าใจได้มากที่สุด ในเวลาน้อยที่สุด (ศิริพร ลิ้มตระกูล 2526:26) นักอ่านที่มีประสิทธิภาพจะต้องสามารถปรับอัตราการอ่านของเขาให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ และความยากของเรื่อง แต่เท่าที่เป็นอยู่ส่วนใหญ่ของผู้่านจะไม่ได้รับการฝึกฝนเช่นนั้น เขาจะอ่านด้วยความเร็วอัตราเดียวเรื่อยไป โดยไม่คำนึงถึงจุดประสงค์และเนื้อเรื่อง นั่นคือ การอ่านที่ไม่มีประสิทธิภาพ การที่ผู้อ่านจะกลายเป็นผู้อ่านที่มีประสิทธิภาพ ศิริพร ลิ้มตระกูล (2526:26) กล่าวว่า จะต้องประกอบด้วย

1. ผู้อ่านมีอัตราเร็วในการอ่านอย่างน้อย 400-500 คำ/นาที
2. ผู้อ่านจะเปลี่ยนแปลงอัตราการอ่านตามชนิดของเรื่อง
3. ผู้อ่าน อ่าน เพื่อความคิดและมีได้ฟังเสียงถึงคำแต่ละคำนัก แต่จะอ่านผ่าน ๆ และข้ามคำที่ไม่สำคัญ หรือห้อยหน้า ทั้งบทที่ไม่สำคัญ
4. ผู้อ่านไม่ค่อยจะย้อนกลับไปอ่านใหม่
5. ผู้อ่านจะอ่านได้ 1 บรรทัด ต่อความเคลื่อนไหวของสายตา 3-4 ครั้ง
6. ผู้อ่านจะอ่านในใจและระวังความหมายมากกว่าเสียง
7. ผู้อ่านจะอ่านรายละเอียดอย่างรวดเร็วเพื่อจับใจความสำคัญ
8. ผู้อ่านจะอ่านด้วยความเข้าใจเป็นอย่างดี และคิดพร้อม ๆ กับผู้แต่ง
9. ผู้อ่านจะมีสมาธิในการอ่านอย่างรวดเร็วและสมบูรณ์ จะสนใจกับ เรื่องที่อ่าน และตัดขาดจากโลกภายนอกในขณะนั้น
10. ผู้อ่านจะอ่านได้เป็นเวลานานโดยไม่เหนื่อย

ส่วน สนิท คังหวี (2526:9-10) ได้กล่าวถึงลักษณะของการอ่านที่ดี ดังนี้

1. จดบันทึก เมื่ออ่านแล้วควรจดบันทึกข้อความที่น่าสนใจ แปลกใหม่ หรือให้ความไพเราะทางการประพันธ์
2. การแลกเปลี่ยนความคิด เมื่ออ่านเรื่องได้แล้วควรรหาโอกาสนำข้อความที่ได้อ่านมาแลกเปลี่ยนความเห็นกับผู้อื่น

3. ไม่ปล่อยให้ข้อความที่ไม่เข้าใจผ่านไป ถ้าข้อความใดอ่านแล้วยังคลุมเครือ ไม่กระจ่าง ควรอ่านตีความให้ถูกต้องเสียก่อน
4. เป็นคนช่างสังเกต ซึ่งจะช่วยให้เลือกอ่านหนังสือได้ถูกต้อง และเป็นแนวทางทำให้ผู้อ่านเป็นผู้อ่านหนังสือได้อย่างรวดเร็วด้วย
5. รู้จักฝึกความสามารถทางสมองที่เรียกว่า "ความเข้าใจ" อยู่เสมอ

สำหรับ วาสนา เกตุภาค (2521:52) ได้กล่าวว่า นักอ่านที่ดีควรฝึกฝนตนเองให้มีคุณสมบัติ ดังนี้

1. ควรมีความกระตือรือร้นในการอ่าน ภายหลังจากอ่านอยู่เสมอ
2. ควรอ่านหนังสือทุกประเภท เพื่อจะได้มีความรอบรู้และรู้รอบในเรื่องต่าง ๆ
3. ควรจะมีวิจรรย์ญาณไตร่ตรอง วิเคราะห์และพิจารณาอย่างรอบคอบ
4. ต้องมีใจกว้างยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
5. เห็นคุณค่าของหนังสือ ทั้งหนังสือสมัยเก่าและสมัยใหม่ เพื่อที่จะได้มีความรู้และความเข้าใจทั้ง เรื่องของอดีตและปัจจุบัน

ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ปรับปรุงและฝึกฝนได้ ดังวิธีการที่ ชูติมา สัจจานันท์ (2527:10-14) เสนอไว้เป็นแนวทางดังนี้

1. จงประเมินลักษณะนิสัยในการอ่านของตนคือ การวิเคราะห์ลักษณะนิสัยในการอ่านของตน เพื่อจะได้ทราบข้อบกพร่องและสิ่งที่ควรปรับปรุง เช่น การทำปากขมุขขมิบ การอ่านเป็นคำ ๆ การอ่านช้า และความเร็วในการอ่าน เป็นต้น
2. สร้างบรรยากาศในการอ่านที่เหมาะสม เช่น การเลือกสถานที่ในการอ่าน ควรจะมีแสงสว่างเพียงพอ ห่างจากเสียงรบกวน ท่าทางในการอ่านก็มีอิทธิพลต่อการอ่านด้วย
3. ใช้สายตาอย่างมีประสิทธิภาพ
4. ขยายความรู้เรื่องศัพท์ เพราะคำเป็นพื้นฐานในการสื่อสารของมนุษย์ เป็น การสืบทอดความคิดและอารมณ์แก่กัน
5. ปรับปรุงความเร็วในการอ่านในระดับที่จะสามารถเข้าใจเรื่องราวได้
6. ฝึกฝนตามมาตรฐานอย่างสม่ำเสมอ
7. สร้างเสริมชีวิตด้วยหนังสือที่ดี เนื่องจากหนังสือที่ดีพิมพ์เผยแพร่ในท้องตลาด

ในปัจจุบันมีเป็นจำนวนมากทั้งดีและไม่ดีปะปนกันไป นักอ่านจึงจำเป็นต้องรู้จักเลือกหนังสือ เพื่อให้ได้หนังสือที่ดีอ่าน ตรงกับรสนิยม ความสนใจเฉพาะคน เพื่อให้คุ้มกับเวลาและเงินทองที่ใช้จ่ายซื้อหา

ประสิทธิภาพการอ่านสามารถวัดออกมาเป็นจำนวนได้ โดยมีหน่วยเป็นหน่วยคำต่อนาที มิลเลอร์ (Miller) ได้สร้างเครื่องมือในการเพิ่มประสิทธิภาพการอ่านขึ้น ซึ่งประกอบด้วยแบบฝึกประเภทต่าง ๆ จำนวน 8 ประเภท พร้อมทั้งได้เสนอแนะวิธีการคำนวณประสิทธิภาพการอ่านหลังจากผ่านการฝึกแต่ละแบบฝึกหัดแล้ว โดยคำนวณจากผลคูณของอัตราเร็วในการอ่าน (หน่วยคำต่อนาที) กับคะแนนความเข้าใจที่คิดออกมาเป็นร้อยละ โดยใช้สูตร

$$\text{ประสิทธิภาพการอ่าน} = \frac{\text{อัตราเร็วในการอ่าน} \times \text{ความเข้าใจในการอ่าน}}{100}$$

$$\text{อัตราเร็วในการอ่าน} = \frac{\text{จำนวนคำที่อ่านได้}}{\text{เวลาที่ใช้ในการอ่านข้อความคิดเป็นนาที}}$$

$$\text{ความเข้าใจในการอ่าน} = \frac{\text{จำนวนข้อคำถามที่ตอบถูก} \times 100}{\text{จำนวนข้อคำถามทั้งหมด}}$$

(Miller 1970:12-13)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งต่างประเทศและในประเทศ

งานวิจัยในต่างประเทศ

ในต่างประเทศมีการวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องการอ่านอย่างกว้างขวาง เพราะมองเห็นความสำคัญของทักษะการอ่าน ได้มีผู้ศึกษาพบว่า ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับทักษะทางภาษาด้านอื่น ๆ ด้วย เช่น ในปี ค.ศ. 1956 แพรท (Pratt) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการฟังกับการอ่านในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอ่านกับการฟัง เท่ากับ .64 และในปี ค.ศ. 1959 มอริสัน (Morison) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการเขียนสะกดคำกับความสามารถทางการอ่าน พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของทั้งสองอยู่ในระดับ 0.75 (โสภา วิรยศิริ และ จิตศนิภา ศรีไผ่ 2523:20)

ส่วนการศึกษาเกี่ยวกับการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น แมคคอลลิสเตอร์ (McCallister อ้างจาก Spache and Berg 1955:84-85) ได้เปรียบเทียบความสามารถในการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างผู้ที่อ่านได้เร็วกับผู้ที่อ่านได้ช้า ด้วยแบบทดสอบกับนักศึกษาปีที่ 1 จำนวน 964 คน ผลปรากฏว่า นักศึกษาที่อ่านเร็วจะทำคะแนนในแบบทดสอบได้สูงกว่านักศึกษาที่อ่านได้ช้า จากนั้นเขาได้ทดลองฝึกปรับปรุงการอ่านกับนักศึกษาสองกลุ่ม กลุ่มแรกได้รับการฝึกด้วยการอ่าน ส่วนกลุ่มหลังซึ่งเป็นกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึก ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองสามารถผ่านวิชาที่เรียนถึง 51% ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นสอบผ่านเพียง 34%

สกอตต์ (Scott 1963:322-325) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน เหตุผลทางเลขคณิต สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ในเหตุผลทางเลขคณิต สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 จำนวน 670 คน โดยแบ่งนักเรียนตามระดับของความสามารถออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ ผลสรุปได้ว่า

1. กลุ่มต่ำมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการอ่านกับวิชาสังคมศึกษาอยู่ในระดับสูง ส่วนค่าอื่น ๆ อยู่ในระดับต่ำ
2. กลุ่มปานกลาง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการอ่านกับวิชาวิทยาศาสตร์อยู่ในระดับต่ำสุด
3. กลุ่มสูง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสติปัญญา กับคะแนนการอ่าน และคะแนนวิชาสังคมศึกษาอยู่ในระดับต่ำสุด

โนเอท และคนอื่น ๆ (Noeth, and others 1974:213-215) พบว่า การอ่านเป็นตัวแทนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ดีตัวหนึ่ง โดยศึกษาตัวแปรที่เป็นตัวแทนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักศึกษาปีที่ 1 คณะสัตวแพทย์ มหาวิทยาลัยเพอร์ดู (Purdue) จำนวน 100 คน พบว่าตัวแปรที่เป็นตัวแทนที่ดีมี 5 ตัว เรียงกันตามลำดับดังนี้ คือ คะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนเข้าศึกษาในคณะนี้ ความจำทางด้านภาษา ความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การพิจารณาคะแนนแต่ละตัวของตัวแปรทั้ง 5 สามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาคแรกของนักศึกษาได้เท่ากับการใช้คะแนนจากตัวแปรทุกตัวร่วมกันทำนาย

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวกับความเร็วในการอ่านนั้น เลทสัน (Letson 1958:53) ได้ทำการวิจัยกับนักศึกษามหาวิทยาลัยปีที่ 1 โดยให้นักศึกษาอ่านข้อความ ข้อความละ 5 นาที เมื่อหมดเวลาให้นักศึกษาวงกลมล้อมรอบคำที่อ่านจบเป็นคำสุดท้าย แล้วให้ตอบคำถามเกี่ยวกับความเข้าใจในเรื่อง พบว่าความเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันสูงเมื่อข้อความที่อ่านง่าย

เมย์ฟิลด์ (Mayfield 1970:2021-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนระดับ 10 11 และ 12 จำนวน 421 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้ง 3 ระดับ มีอัตราเร็วในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนระดับ 12 มีอัตราเร็วในการอ่านสูงสุด และนักเรียนระดับ 10 มีอัตราเร็วในการอ่านต่ำสุด แสดงว่าเมื่อนักเรียนเรียนชั้นสูงขึ้นจะมีอัตราเร็วในการอ่านเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าการได้ฝึกอ่านสม่ำเสมอมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเร็วในการอ่าน

แมคคอนกี และคนอื่น ๆ (McConkie, and others 1973:8) ได้ทำการวิจัยกับนักศึกษามหาวิทยาลัยคอร์เนล โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 7 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน แต่ละกลุ่มให้อ่านข้อความเดียวกัน แต่ตอบคำถามชนิดต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน ผลปรากฏว่านักศึกษาในกลุ่มที่ 1-6 ที่รู้ตัวว่าต้องตอบคำถามประเภทใดสามารถอ่านได้เร็วกว่านักศึกษาในกลุ่มที่ 7 ซึ่งไม่ทราบแน่นอนถึงคำถามที่ตนต้องตอบ สรุปได้ว่าความเร็วในการอ่านขึ้นอยู่กับผู้ที่ผู้อ่านรู้คำถามที่ตนจะต้องตอบว่าเป็นแบบใด และถ้าคำถามนั้นสามารถหาคำตอบได้ง่าย เช่น ถามเกี่ยวกับตัวเลข ผู้อ่านจะใช้เวลาน้อยลงกว่าเมื่อต้องตอบคำถามประเภทอื่น

ซามูเอล และคนอื่น ๆ (Samuel, and others 1975-1976:73) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความเร็วในการบอกความหมายของคำศัพท์ที่นักเรียนรู้แล้วกับกลวิธีในการอ่านของผู้อ่านที่มีความสามารถสูง และผู้อ่านที่ด้อยความสามารถในการอ่าน การวิจัยครั้งนี้ทำกับนักเรียน 2 ระดับคือ นักเรียนเกรด 4 ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ที่ด้อยความสามารถในการอ่าน และนักศึกษามหาวิทยาลัยปีที่ 3 ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ที่มีความสามารถในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่าผู้ที่อ่านเร็วมีความสามารถสูงกว่าผู้ที่อ่านช้าในทักษะต่อไปนี้

1. สามารถบอกความหมายศัพท์ที่ตนรู้แล้วได้ดีกว่า
2. จำแนกคำถูกคำผิดได้ดีกว่า

งานวิจัยในประเทศ

การศึกษาเกี่ยวกับอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนระดับชั้นต่าง ๆ ของประเทศไทยนั้น ได้มีผู้ทำการศึกษาไว้คือ ภาณี การุณยะวานิช (2503:97) ได้ศึกษาอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 362 คน พบว่านักเรียนสามารถอ่านได้เร็วเฉลี่ย 114 คำต่อนาที ซึ่งนักเรียนหญิงสามารถอ่านได้เร็วกว่านักเรียนชาย และพบว่านักเรียนที่อ่านได้เร็วมีความแม่นยำในความเข้าใจสูงกว่านักเรียนที่อ่านได้ช้า

แสวง ผลฉาย (2505:90) ได้ศึกษาอัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 180 คน โดยการจับเวลาในการอ่านเป็นรายบุคคลด้วยนาฬิกาจับเวลา พบว่านักเรียนในกลุ่มตัวอย่างมีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 153 คำต่อนาที ความเข้าใจในการอ่านเฉลี่ยร้อยละ 74.07

นอกจากนี้ในปี พ.ศ.2505 ยังได้มีผู้ศึกษาหาอัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานครด้วยวิธีเดียวกับ แสวง ผลฉาย ดังนี้

จินตนา แดงเที่ยง (2505:59-61) พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 193 คำต่อนาที มีความเข้าใจร้อยละ 67 และนักเรียนหญิงมีอัตราเร็วและความเข้าใจในการอ่านดีกว่านักเรียนชาย

สุภัทรา บุญสายสืบ (2505:61-63) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อ่านด้วยอัตราเร็วเฉลี่ย 308 คำต่อนาที มีความเข้าใจร้อยละ 82 และยังพบว่าอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ผู้ที่อ่านช้ามิได้มีความเข้าใจสูงกว่าผู้ที่อ่านเร็วเสมอไป และนักเรียนชายอ่านได้เร็วกว่านักเรียนหญิง แต่นักเรียนหญิงมีความเข้าใจสูงกว่านักเรียนชาย

สุพิศ จิตรานนท์ (2505:53-54) ศึกษาอัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนมีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 279 คำต่อนาที มีความเข้าใจร้อยละ 60 และพบว่าอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนไม่ค่อยจะสัมพันธ์กันนัก กล่าวคือ นักเรียนที่อ่านช้าบางคน มีความเข้าใจในการอ่านสูง แต่บางคนมีความเข้าใจในการอ่านต่ำ ส่วนนักเรียนที่อ่านเร็วบางคนมีความเข้าใจในการอ่านสูง แต่

บางคนมีความเข้าใจในการอ่านต่ำ นักเรียนชายมีอัตราเร็วในการอ่านสูงกว่านักเรียนหญิง แต่มีความเข้าใจในการอ่านต่ำกว่านักเรียนหญิง

นวลศิริ วงศ์ทางสวัสดิ์ (2505:52-53) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 257 คำต่อนาที โดยมีความเข้าใจร้อยละ 76 อัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านไม่ค่อยสัมพันธ์กัน นักเรียนหญิงมีอัตราเร็วและความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนชาย

ส่วน วันเพ็ญ สุรฤกษ์ (2505:96-102) พบว่า นักเรียนชั้นประโยคเตรียมอุดมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตร พุทธศักราช 2503) มีอัตราเร็วในการอ่านโดยเฉลี่ย 263 คำต่อนาที ความเข้าใจในการอ่านเฉลี่ยร้อยละ 64 นักเรียนหญิงในโรงเรียนรัฐบาลอ่านได้ช้ากว่านักเรียนชายในโรงเรียนรัฐบาล และอัตราเร็วในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านในลักษณะนักเรียนที่อ่านช้าจะมีความเข้าใจในการอ่านดีกว่านักเรียนที่อ่านเร็ว

ในปี พ.ศ.2507 สุนทรีย์ บุญรัตพันธ์ (2507:78) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีอัตราเร็วในการอ่านโดยเฉลี่ย 389 คำต่อนาที มีความเข้าใจเฉลี่ยร้อยละ 71.19 นิสิตหญิงอ่านได้เร็วกว่านิสิตชาย แต่นิสิตชายมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านิสิตหญิง และยังพบว่าอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันในลักษณะที่ผู้อ่านเร็วจะมีความเข้าใจในการอ่านสูง ผู้ที่อ่านช้าจะมีความเข้าใจต่ำลงมาตามลำดับ แต่มีบางคนที่อ่านได้ช้า แต่มีความเข้าใจในการอ่านสูง

สำหรับการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และองค์ประกอบอื่น ๆ มีผลการวิจัยที่น่าสนใจ ดังนี้

ในปี พ.ศ.2511 ปราณี สุทธิพงศ์ ได้ศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กไทยถึงหกกระับชั้นด้วยกัน คือ ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัดเป็นจำนวนถึง 9,852 คน จากโรงเรียนทั้งหมด 28 แห่ง โดยมีการวัดสมรรถภาพพื้นฐานทางสมองด้านภาษาและตัวเลขของเด็ก ผู้วิจัยพบการพัฒนาการทางภาษาอย่างเด่นชัดในกลุ่มตัวอย่างนี้ กล่าวคือ เด็กที่เรียนชั้นสูงมีสมรรถภาพทางสมองด้านภาษา

มากกว่าเด็กที่เรียนชั้นต่ำกว่าแทบทุกกรณี นอกจากนั้นยังพบอีกว่าเด็กหญิงมีพัฒนาการทางภาษาเร็วกว่าเด็กชายในทุกระดับอายุ และความแตกต่างของความสามารถทางภาษาระหว่างสองเพศนี้จะเพิ่มขึ้นตามอายุ กล่าวคือ นักเรียนหญิงมีความสามารถทางภาษาไทยสูงกว่านักเรียนชายเพียงเล็กน้อยในระดับประถมศึกษา และจะแตกต่างมากยิ่งขึ้นในระดับมัธยมศึกษา (ปราณี สุทธิพงษ์ 2511:68-76)

ในปี พ.ศ.2514 สิทธิโชค วรรณสันติกุล (2514:64) ได้ศึกษาเรื่องมโนภาพเกี่ยวกับตน (Self Concept) ความแตกต่างระหว่างตน (Self Discrepancy) และความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 7 พบว่า เด็กที่มีตนตามอัตภาพ (Actual Self) สูง มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยดีกว่าเด็กที่มีตนตามอัตภาพต่ำ เด็กที่มีตนตามปณิธาน (Ideal Self) สูง มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยดีกว่าเด็กที่มีตนตามปณิธานต่ำ ทั้งนี้แสดงว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยดีกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ในปีเดียวกันนั้น ประม นิคมานนท์ (2514:56) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการอ่านแบบการรับรู้ และการสร้างความคิดรวบยอดของเด็กชั้นประถมปีที่ 4 และ 7 ผลการวิจัยพบว่า เด็กทั้งสองชั้นที่มีความสามารถในการอ่านสูง จะสามารถสร้างความคิดรวบยอดได้ดีกว่าเด็กที่มีความสามารถทางการอ่านต่ำ

ในปี พ.ศ.2515 อุทัย แก้วขาว (2515:90-91) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดรวบยอด และการอ่านของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 4 พบว่า เด็กกลุ่มที่มีความคิดรวบยอดสูง มีความเข้าใจในการอ่าน ความเร็ว-ความถูกต้องในการอ่านและความสามารถในการอ่านสูงกว่าเด็กกลุ่มที่มีความคิดรวบยอดต่ำ และยังพบว่าความเข้าใจในการอ่านกับความเร็ว-ความถูกต้องในการอ่านมีความสัมพันธ์กัน นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กชายสร้างความคิดรวบยอดได้สูงกว่าเด็กหญิง ส่วนความเข้าใจในการอ่าน ความเร็ว-ความถูกต้องในการอ่าน และความสามารถในการอ่าน เด็กชายกับเด็กหญิงมีความสามารถไม่แตกต่างกัน

สมพิศ ชิงชมแก้ว (2515:77) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

แสดงว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะเรียนวิชาต่าง ๆ ได้ผลดี และได้รับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย

ในปีเดียวกัน อัมพล โอง์เคลือบ (2515:149) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และประถมศึกษาปีที่ 7 จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 นักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนชาย และเมื่อพิจารณาเฉพาะความเข้าใจในการอ่านและความเร็วในการอ่านก็พบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถสูงกว่านักเรียนชาย

ส่วนคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (อ้างถึงใน วรณี โสภประยูร 2525:47) ได้ทำการทดสอบทักษะเบื้องต้นทางการเรียนของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยทำการเก็บข้อมูลซ้ำ 2 ครั้งในเด็กกลุ่มเดียวกัน ใน พ.ศ.2516 และ พ.ศ.2517 จำนวนกลุ่มตัวอย่างเกือบ 3 หมื่นคนจากทุกภาคของประเทศไทย เครื่องมือคือข้อสอบภาษาไทย 4 ฉบับที่ใช้คือ การสะกดคำ การใช้ภาษา คำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่าน ผลปรากฏว่า นักเรียนหญิงทำคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาไทยได้สูงกว่านักเรียนชายในทุกภูมิภาค

ต่อมาในปี 2517 ประพิมพรรณ สุธรรมวงศ์ (2517:96) ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสาธิต" โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน 4 หมวดวิชา ได้แก่ หมวดภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทั้ง 4 หมวดวิชาสูง ส่วนนักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบทดสอบต่ำก็ได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียน 4 หมวดวิชาต่ำด้วย

สุรัชย์ โพธิวิทย์ (2521:81-85) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสังกัดของคำ กับความสามารถในการอ่าน พบว่า สังกัดของคำทุกแบบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเข้าใจในการอ่าน ความเร็ว ความถูกต้องในการอ่าน และความสามารถในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่าน ความเร็ว ความถูกต้องไม่แตกต่างกัน

ต่อมา ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ (2524:174-175) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร ปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันเลยระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

ในปีเดียวกัน จินตนา พวงจันทร์แดง (2524:55-56) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งจากการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเร็วเฉลี่ย 156.9867 หน่วยคำต่อนาที มีความเข้าใจเฉลี่ยร้อยละ 80.21 และยังพบว่า องค์ประกอบของความสามารถในการอ่านเร็วแต่ละด้านคือ ความสามารถในการเข้าใจศัพท์ ความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างประโยค และความสามารถในการเคลื่อนไหวสายตา มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเร็วอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในปี พ.ศ.2526 อัทธยา สายศิลป์ (2526:59-61) ได้ทำการศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วกับการสอนที่ฝึกตามกิจกรรมในคู่มือการสอนของกรมวิชาการ โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทั้ง 2 กลุ่มได้รับการฝึกอ่านในช่วงเวลาภาษาไทยวันละ 20 นาที เป็นเวลา 7 สัปดาห์ โดยใช้ชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วกับกลุ่มทดลองและฝึกตามกิจกรรมในคู่มือการสอนภาษาไทยของกรมวิชาการกับกลุ่มควบคุม ผลการทดลองพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการฝึกอ่านโดยใช้ชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่ได้รับการฝึกจากชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็ว

จากงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า ส่วนใหญ่พบว่าความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาทักษะอื่น ๆ นอกจากนี้ยังพบว่า ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย นั้นย่อมแสดงว่า ความสามารถในการอ่านเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนความแตกต่างระหว่างเพศจะมีผลอย่างไรต่อการอ่านนั้น ส่วนใหญ่พบว่า เพศหญิงมีความสามารถทางการอ่านสูงกว่าเพศชาย แต่ก็มีงานวิจัยบางชิ้นที่พบว่า เพศชายมีความสามารถสูงกว่าเพศหญิง และบางงานวิจัยก็ไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศ